Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

7. listopadu 2018 *

„Nesplnění povinnosti státem – Směrnice 2006/123/ES – Články 15 až 17 – Článek 49 SFEU – Svoboda usazování – Článek 56 SFEU – Volný pohyb služeb – Národní systém mobilního placení – Monopol“

Ve věci C-171/17,

jejímž předmětem je žaloba pro nesplnění povinnosti na základě článku 258 SFEU, podaná dne 5. dubna 2017,

Evropská komise, zastoupená V. Bottkou a H. Tserepa-Lacombe, jako zmocněnci,

žalobkyně,

proti

Maďarsku, zastoupenému M. Z. Fehérem a G. Koósem, jako zmocněnci,

žalovanému,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení T. von Danwitz, předseda sedmého senátu vykonávající funkci předsedy čtvrtého senátu, K. Jürimäe (zpravodajka), C. Lycourgos, E. Juhász a C. Vajda, soudci,

generální advokát: Y. Bot,

vedoucí soudní kanceláře: I. Illéssy, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 14. března 2018,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 14. června 2018,

vydává tento

Rozsudek

1 Evropská komise se svou žalobou domáhá, aby Soudní dvůr určil, že Maďarsko tím, že zavedlo a ponechalo v platnosti národní systém mobilního placení, který je upraven nemzeti mobil fizetési rendszerről szóló 2011. évi CC. törvény (*Magyar Közlöny* 2011/164) (zákon č. CC z roku 2011 o národním systému mobilního placení) (dále jen „zákon č. CC“) a 356/2012. (XII. 13.) Korm. rendelet

* Jednací jazyk: maďarština.

a nemzeti mobil fizetési rendszerről szóló törvény végrehajtásáról (nařízení vlády č. 356/2012, kterým se provádí zákon o národním systému mobilního placení, dále jen „nařízení vlády č. 356/2012“), nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z čl. 15 odst. 2 písm. d) a čl. 16 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/123/ES ze dne 12. prosince 2006 o službách na vnitřním trhu (Úř. věst. 2006, L 376, s. 36), a podpůrně z článků 49 a 56 SFEU.

I. Právní rámec

A. Unijní právo

2 V bodech 8, 17, 70 a 72 odůvodnění směrnice 2006/123 se uvádí:

„(8) Ustanovení této směrnice týkající se svobody usazování a volného pohybu služeb by se měla použít pouze tehdy, jsou-li dotyčné činnosti otevřeny hospodářské soutěži, aby tato ustanovení členským státům neukládala povinnost liberalizovat služby obecného hospodářského zájmu nebo privatizovat veřejné subjekty, které tyto služby poskytují, nebo zrušit stávající monopoly pro jiné činnosti nebo pro určité distribuční služby.

[…]

(17) Tato směrnice se vztahuje pouze na služby, které jsou poskytovány za hospodářské protiplnění. Na služby obecného zájmu se nevztahuje definice v článku [57 SFEU], a proto tyto služby nespadají do oblasti působnosti této směrnice. Služby obecného hospodářského zájmu jsou služby poskytované za hospodářské protiplnění, a proto spadají do oblasti působnosti této směrnice. Avšak některé služby obecného hospodářského zájmu, jako například služby v oblasti dopravy, jsou z oblasti působnosti této směrnice vyloučeny a na některé další služby obecného hospodářského zájmu, jako například ty, které mohou existovat v oblasti poštovních služeb, se vztahuje výjimka z ustanovení o volném pohybu služeb podle této směrnice. […]

[…]

(70) Pro účely této směrnice, a aniž je dotčen článek [14 SFEU], mohou být služby považovány za služby obecného hospodářského zájmu pouze v případě, že jsou poskytovány při plnění zvláštního úkolu veřejného zájmu, kterým byl poskytovatel pověřen dotčeným členským státem. Toto pověření by mělo být provedeno jedním či více akty, jejichž formu si určí dotyčný členský stát, a mělo by uvádět přesnou povahu daného zvláštního úkolu.

[…]

(72) Službám obecného hospodářského zájmu náleží významné úkoly v souvislosti se sociální a územní soudržností. Proces hodnocení podle této směrnice by neměl bránit plnění těchto úkolů. Tento proces by se neměl dotýkat požadavků nezbytných pro provádění těchto úkolů, přičemž zároveň je třeba se zabývat neopodstatněnými omezeními svobody usazování.“

3 Článek 1 této směrnice stanoví:

„[…]

2. Tato směrnice se nezabývá liberalizací služeb obecného hospodářského zájmu vyhrazených pro veřejné nebo soukromé subjekty ani privatizací veřejných subjektů poskytujících služby.

3. Tato směrnice se nezabývá zrušením monopolů na poskytování služeb ani podporami udělovanými členskými státy, které upravují pravidla [Unie] týkající se hospodářské soutěže.

Touto směrnicí není dotčena svoboda členských států stanovit v souladu s právem [Unie], co považují za služby obecného hospodářského zájmu, jakým způsobem by tyto služby měly být organizovány a financovány, v souladu s pravidly pro státní podpory, a jakým zvláštním povinnostem by měly podléhat.

[…]“

4 Článek 2 odst. 2 uvedené směrnice stanoví:

„Tato směrnice se nevztahuje na tyto činnosti:

a) služby obecného zájmu nehospodářské povahy;

[…]

i) činnosti spojené s výkonem veřejné moci podle článku [51 SFEU]

[…]“

5 V článku 4 bodě 7 téže směrnice je pojem „požadavek“ definován jako „jakákoli povinnost, zákaz, podmínka nebo omezení vyplývající z právních a správních předpisů členských států nebo z judikatury, správní praxe, pravidel profesních subjektů nebo kolektivních pravidel profesních sdružení nebo jiných profesních organizací přijatých v rámci výkonu jejich právní autonomie“.

6 Článek 15 směrnice 2006/123, nadepsaný „Požadavky podléhající hodnocení“, stanoví:

„1. Členské státy posoudí, zda jsou v rámci jejich právního systému uplatňovány některé požadavky uvedené v odstavci 2, a zajistí, aby všechny takové požadavky byly slučitelné s podmínkami stanovenými v odstavci 3. Členské státy přizpůsobí své právní a správní předpisy tak, aby byly slučitelné s těmito podmínkami.

2. Členské státy posoudí, zda jejich právní systém podmiňuje přístup k činnosti poskytování služeb nebo její výkon splněním kteréhokoliv z těchto nediskriminačních požadavků:

[…]

d) požadavky jiné než související se záležitostmi upravenými směrnicí [Evropského parlamentu a Rady 2005/36/ES ze dne 7. září 2005 o uznávání odborných kvalifikací (Úř. věst. 2005, L 255, s. 22)] nebo stanovené jinými nástroji [Unie], které vyhrazují přístup k dotyčné činnosti poskytování služeb určitým poskytovatelům z důvodu zvláštní povahy této činnosti;

[…]

3. Členské státy prověří, zda požadavky uvedené v odstavci 2 splňují tyto podmínky:

a) nepřípustnost diskriminace: požadavky nesmějí být přímo ani nepřímo diskriminační na základě státní příslušnosti nebo v případě společností na základě umístění jejich sídla;

b) nezbytnost: požadavky musejí být opodstatněné naléhavým důvodem obecného zájmu;

c) přiměřenost: požadavky musejí být vhodné k zajištění dosažení sledovaného cíle, nesmějí překračovat rámec toho, co je pro dosažení daného cíle nezbytné, a není možné je nahradit jinými, méně restriktivními opatřeními, jimiž by bylo dosaženo stejného výsledku.

4. Odstavce 1, 2 a 3 se vztahují na právní předpisy v oblasti služeb obecného hospodářského zájmu, pouze pokud použití těchto odstavců právně či fakticky nebrání plnění zvláštní úlohy těchto služeb.

[…]“

7 Článek 16 odst. 1 této směrnice zní:

„Členské státy respektují právo poskytovatelů poskytovat služby v jiném členském státě, než je stát, v němž jsou usazeni.

Členský stát, v němž je služba poskytována, zajistí volný přístup k činnosti poskytování služeb a volný výkon této činnosti na svém území.

Členské státy nesmějí podmiňovat přístup k činnosti poskytování služeb nebo její výkon na svém území žádnými požadavky, které nedodržují tyto zásady:

a) nepřípustnost diskriminace: požadavky nesmějí být přímo nebo nepřímo diskriminační na základě státní příslušnosti nebo v případě právnických osob na základě členského státu, v němž jsou usazeny;

b) nezbytnost: požadavky musejí být opodstatněny důvody veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti, ochrany veřejného zdraví nebo ochrany životního prostředí;

c) přiměřenost: požadavky musejí být vhodné pro dosažení sledovaného cíle a nesmějí překračovat rámec toho, co je pro dosažení daného cíle nezbytné.“

8 Článek 17 bod 1 uvedené směrnice stanoví, že článek 16 této směrnice se nepoužije na služby obecného hospodářského zájmu (dále jen „SOHZ“), poskytované v jiném členském státě, mimo jiné v odvětvích uvedených v bodě 1 tohoto článku 17.

B. Maďarské právo

1. Zákon č. CC

9 Zákon č. CC změnil právní rámec služeb mobilního placení s účinností od 1. dubna 2013, ale se závaznými účinky až od 2. července 2014.

10 Článek 1 písm. d) tohoto zákona stanoví:

„Pro účely tohoto zákona se rozumí:

[…]

d) systémem mobilního placení: jakýkoli systém, v němž zákazník pořizuje službu prostřednictvím systému elektronického prodeje přístupného bez pevného připojení za použití telekomunikačních prostředků, digitálního zařízení nebo jiného informačně technologického nástroje.“

11 Článek 2 uvedeného zákona uvádí:

„Za službu, která je předmětem centralizovaného mobilního prodeje, se považuje:

a) veřejná služba parkování (parkování) podle zákona o provozu na pozemních komunikacích;

b) zpřístupnění sítě pozemních komunikací pro účely silničního provozu za poplatek za užívání komunikací nebo za mýtné;

c) přeprava osob zajišťovaná ve formě veřejné služby poskytovatelem, který je většinově ovládán státem nebo místním orgánem veřejné správy,

[…]

d) jakákoli jiná služba, která nespadá do kategorií uvedených v bodech a) až c), poskytovaná ve formě veřejné služby subjektem, který je většinově ovládán státem nebo místním orgánem veřejné správy.“

12 Článek 3 téhož zákona stanoví:

„(1) Poskytovatel je povinen zajišťovat poskytování služby, která je předmětem centralizovaného mobilního obchodování – s výjimkou služby uvedené v čl. 2 písm. d) – prostřednictvím systému mobilního placení.

(2) Poskytovatel splňuje povinnost podle odstavce 1 tím, že využije jednotného národního systému (dále jen ‚národní systém mobilního placení‘), který provozuje subjekt k tomu určený vládou (dále jen ‚národní subjekt pro mobilní placení‘),

a) 100% vlastněný státem, nebo

b) 100% vlastněný subjektem, který je sám 100% ovládán státem.

(3) V případě, že poskytovatel nabízí k prodeji službu uvedenou v čl. 2 písm. d) prostřednictvím systému mobilního placení, může toto poskytování realizovat pouze s využitím národního systému mobilního placení.

(4) Provozování národního systému mobilního placení je veřejnou službou, o níž bude uzavřena dohoda o veřejných službách mezi ministerstvem informatiky a národním subjektem pro mobilní placení.

(5) Provozování národního systému mobilního placení je výlučnou hospodářskou činností státu, kterou vykonává národní subjekt pro mobilní placení, aniž by uzavřel koncesní smlouvu.

[…]“

2. Nařízení vlády č. 356/2012

13 Nařízení vlády č. 356/2012, které nabylo účinnosti dne 1. dubna 2013, obsahuje prováděcí ustanovení k zákonu č. CC.

14 Článek 8 tohoto nařízení stanoví:

„(1) Není-li stanoveno jinak, odpovídá poplatek hrazený zákazníkem jako poplatek za mobilní platební službu částce, kterou by zákazník za tuto službu zaplatil, kdyby nevyužil národní systém mobilního placení. Za účelem podpory pořízení služby může poskytovatel podpořit mobilní platební službu prostřednictvím bonusů.

(2) Kromě poplatku za mobilní platební službu podle odstavce 1 zaplatí zákazník národnímu subjektu pro mobilní placení poplatek za komfortní službu ve výši, která je pro stanovené služby uvedena níže:

a) 50 [maďarských] forintů [(HUF)] za transakci v rámci poskytování služby veřejného parkování (parkování),

b) 50 [HUF] za transakci v rámci úplatného udělení práva užívat pozemní komunikace podle článku 33/A zákona č. I z roku 1988 o provozu na pozemních komunikacích,

[…]

(3) Národní subjekt pro mobilní placení účtuje poplatek za komfortní službu – v případě, že nákup služeb, které jsou předmětem centralizovaného mobilního prodeje, nastane – u klienta současně s poplatkem odpovídajícím službě, která je předmětem centralizovaného mobilního prodeje.

[…]“

15 Článek 24/A odst. 1 uvedeného nařízení stanoví:

„Kromě poplatku za službu mobilního placení podle čl. 8 odst. 1 zaplatí další prodejce národnímu subjektu pro mobilní placení poplatek za komfortní službu ve výši, která je pro stanovené služby uvedena níže:

a) 40 [HUF] za transakci uskutečněnou v rámci poskytování služby veřejného parkování (parkování),

b) 0 [HUF] za transakci v rámci úplatného udělení práva užívat pozemní komunikace podle článku 33/A zákona I z roku 1988 o provozu na pozemních komunikacích,

c) 0 [HUF] za transakci v rámci úplatného udělení práva užívat pozemní komunikace podle zákona o mýtném,

d) 0 [HUF] za transakci v rámci prodeje jízdenek na veřejnou dopravu,

e) 75 [HUF] za transakci v rámci služeb uvedených v čl. 2 písm. d) zákona č. CC.“

16 Článek 31 téhož nařízení upravuje poplatek při dalším prodeji. Jeho odstavec 1 zní následovně:

„Poplatek při dalším prodeji se stanoví na základě částky poplatku bez [daně z přidané hodnoty], který má zaplatit zákazník podle čl. 8 odst. 1, a to ve výši:

a) 10 % v rámci poskytování služby veřejného parkování (parkování),

b) 5 % v rámci úplatného udělení práva užívat pozemní komunikace podle článku 33/A zákona č. I z roku 1988 o provozu na pozemních komunikacích,

c) 5 % v rámci prodeje jízdenek,

d) 5 % v rámci úplatného udělení práva užívat pozemní komunikace podle zákona o mýtném.“

II. Postup před zahájením soudního řízení a řízení před Soudním dvorem

17 Dne 14. prosince 2012 Komise poté, co konstatovala, že použití zákona č. CC a nařízení vlády č. 356/2012 povede k tomu, že národní systém mobilního placení, jehož použití je povinné, bude provozován jediným podnikem, který je ovládán státem, zahájila řízení „EU Pilot“ č. 4372/12/MARK, v jehož rámci Komise zaslala Maďarsku žádost o informace. Maďarské orgány odpověděly na tuto žádost dne 22. února 2013.

18 Vzhledem k tomu, že Komise nepovažovala tuto odpověď za dostačující a měla za to, že přijetím čl. 3 odst. 2 až 5 zákona č. CC nesplnilo Maďarsko povinnosti, které pro něj vyplývaly z článků 15 a 16 směrnice 2006/123 a z článků 49 a 56 SFEU, zaslala dne 21. listopadu 2013 tomuto členskému státu výzvu dopisem.

19 Maďarsko na tuto výzvu odpovědělo dopisem ze dne 22. ledna 2014. Zaprvé tvrdilo, že členské státy mají široký prostor pro uvážení při vymezení SOHZ, který může Komise zpochybnit pouze v případě zjevného pochybení. Dotčený národní systém mobilního placení představuje podle Maďarska SOHZ, neboť ve srovnání s běžnými hospodářskými činnostmi vykazuje určité zvláštní znaky, je přístupný všem a ponechání této služby samotným tržním silám nezajistí, aby byla tato služba uspokojivě poskytována. Zadruhé Maďarsko uvedlo, že díky standardizaci, která umožňuje zajistit jednotnost, individualizaci a interoperabilitu systému, splňuje požadavky na systémy mobilního placení, které byly definovány Komisí zejména v Zelené knize nazvané „Na cestě k integrovanému evropskému trhu plateb prováděných kartou, přes internet a pomocí mobilního telefonu“ [COM(2011) 941 final]. Zatřetí je v obecném zájmu, a nikoliv z hospodářských důvodů, že tento členský stát vylučuje služby nabízené předmětnou platformou z hospodářské soutěže. Mobilní placení za parkovací místo je tedy jediný způsob placení, který umožňuje stanovit parkovné podle skutečné doby parkování. Začtvrté soukromím poskytovatelům, kteří dříve nabízeli tuto službu, nevznikla žádná ztráta, kterou by uvedený členský stát musel nahradit, neboť by jako další prodejci mohli nadále využívat stejným způsobem uvedenou platformu a infrastruktury, které zavedli. Zapáté jednotnou službu garantovanou zákazníkům lze navíc poskytovat pouze prostřednictvím centrální, národní platformy založené na výlučném právu. Zašesté Maďarsko tvrdí, že dotčený národní systém mobilního placení funguje jako monopol poskytující služby. Podle čl. 1 odst. 3 směrnice 2006/123 takový monopol nespadá do oblasti působnosti této směrnice.

20 Dne 11. července 2014 vydala Komise odůvodněné stanovisko, v němž setrvala na svém postoji vyjádřeném ve výzvě dopisem. Maďarsko odpovědělo na toto odůvodněné stanovisko dopisem ze dne 19. září 2014, v němž v podstatě zopakovalo připomínky, které uvedlo ve svém dopise ze dne 22. ledna 2014.

21 Vzhledem k tomu, že Komise nebyla s odpovědí maďarských orgánů spokojena, rozhodla se podat projednávanou žalobu.

III. K žalobě

A. Úvodní poznámky

22 Úvodem je třeba uvést, že od 1. července 2014 Nemzeti Mobilfizetési Zrt., která je zcela vlastněna společností Magyar Fejlesztési Bank, a jejím prostřednictvím i maďarským státem, zajišťuje provoz dotčeného národního systému mobilního placení, jehož použití je povinné v různých oblastech působnosti, jako jsou veřejné parkování, zpřístupnění sítě pozemních komunikací pro účely silničního provozu, přeprava osob státním podnikem a další služby poskytované státním subjektem.

23 Komise vysvětluje, že zákon č. CC zavedl státní monopol služeb mobilního placení, jelikož Nemzeti Mobilfizetési Zrt. požívá výlučné právo uzavírat smlouvy s provozovateli parkovišť, jakož i úplatně udělovat právo na užívání pozemních komunikací. To podle ní zakládá překážku vstupu na velkoobchodní trh mobilních plateb, který byl předtím otevřen hospodářské soutěži.

24 Ve své žalobě Komise tvrdí, že v důsledku této restriktivní povahy zákon č. CC a nařízení vlády č. 356/2012, které zavádí národní systém mobilního placení, porušují čl. 15 odst. 2 písm. d) a čl. 16 odst. 1 směrnice 2006/123. Podpůrně tvrdí, že tato právní úprava je v rozporu s články 49 a 56 SFEU.

B. K použitelným ustanovením

1. Argumentace účastníků řízení

25 Pokud jde o použitelnost směrnice 2006/123, Komise odmítá postoj, který zastávalo Maďarsko během postupu před zahájením soudního řízení a podle kterého se dotčený národní systém mobilního placení stal SOHZ, která podle čl. 1 odst. 2 a 3 uvedené směrnice nespadá do oblasti působnosti této směrnice.

26 Zaprvé Komise tvrdí, že čl. 1 odst. 2 a 3 směrnice 2006/123, ve spojení s bodem 8 odůvodnění této směrnice, vylučuje z oblasti působnosti této směrnice pouze SOHZ a již existující monopoly. Zákon č. CC přitom udělil Nemzeti Mobilfizetési Zrt. výhradní právo po vstupu uvedené směrnice v platnost.

27 Zadruhé Komise nesdílí názor Maďarska, podle něhož může být předmětná služba kvalifikována jako SOHZ. Nicméně i za předpokladu, že by tato služba mohla být takto kvalifikována, směrnice 2006/123 by se použila, jak to potvrzuje skutečnost, že tato směrnice stanovuje četné záruky a výjimky pro SOHZ, které spadají do oblasti její působnosti. Podle Komise se tedy článek 16 této směrnice nevztahuje na SOHZ poskytované v jiném členském státě na základě čl. 17 bodu 1 uvedené směrnice. Je proto třeba dovodit, že kdyby bylo prokázáno, že taková služba, o jakou jde v projednávané věci, je SOHZ, čl. 15 odst. 2 písm. d) směrnice 2006/123 by se na předmětnou službu nadále vztahoval, stejně jako články 49 a 56 SFEU.

28 Zatřetí Komise tvrdí, že směrnice 2006/123 vylučuje z oblasti své působnosti, podle svého čl. 2 písm. a) a i), „nehospodářské služby obecného zájmu“ a „činnosti, které jsou spjaty s výkonem veřejné moci“. Maďarsko však nepopřelo, že předmětná služba představuje hospodářskou činnost, a nemělo ani za to, že tato služba je spjata s výkonem veřejné moci.

29 Začtvrté Komise s odkazem na judikaturu Soudního dvora tvrdí, že i kdyby předmětná služba musela být z jakéhokoli důvodu skutečně vyloučena z oblasti působnosti směrnice 2006/123, dotčená právní úprava by přesto musela dodržovat články 49 a 56 SFEU.

30 Maďarsko tvrdí, že se na projednávanou věc nevztahuje ani směrnice 2006/123, ani články 49 a 56 SFEU.

31 Zaprvé provozování dotčeného národního systému mobilního placení totiž představuje SOHZ. Maďarsko v tomto ohledu upřesňuje, že podle čl. 106 odst. 2 SFEU, článku 1 protokolu č. 26 o službách obecného zájmu, jakož i čl. 1 odst. 3 směrnice 2006/123 spadá vymezení činností, které jsou považovány za SOHZ, do pravomoci členských států. Maďarsko mimoto připomíná, s odkazem na určitá sdělení Komise v oblasti státních podpor, že existence SOHZ vyžaduje splnění tří podmínek, a sice že daná služba musí vykazovat zvláštní znaky v porovnání s jinými hospodářskými činnostmi, na jejichž základě může být považována za SOHZ, že je dostupná všem a že samotné tržní síly nezajistí, aby byla tato služba uspokojivě poskytována.

32 Maďarsko tvrdí, že Komise předně nepopírá, že druhá z těchto podmínek je splněna.

33 Dále, pokud jde o první podmínku, Maďarsko uvádí, že dotčená služba mobilního placení je spjatá s využíváním veřejných služeb, přičemž stát má povinnost zajistit, aby přístup uživatelů k takovým službám byl jednotný, pohodlný, okamžitý a cenově dostupný, bez ohledu na místo využití. Maďarsko vytvořilo systém mobilního placení z důvodů obecného zájmu, a nikoliv z hospodářských důvodů.

34 Maďarsko rovněž tvrdí, že mobilní platby poplatků za parkování nelze považovat za „komfortní" službu, jak patrně tvrdí Komise. Naopak představuje jediné řešení, které zohledňuje zájmy uživatelů, neboť tento způsob platby umožňuje vypočíst výši poplatku za skutečnou dobu parkování. V každém případě vyplývá z rozsudku ze dne 12. února 2008, BUPA a další v. Komise (T-289/03, EU:T:2008:29, bod 188), že „nadstandardní" služby lze označit za SOHZ.

35 Konečně, pokud jde o třetí z výše uvedených podmínek, Maďarsko tvrdí, že dřívější systém neumožňoval uspokojivé fungování trhu pro spotřebitele a další prodejce, ať už jde o tržní podmínky nebo zeměpisné pokrytí. Tento členský stát v tomto ohledu zejména uvádí, že před zavedením dotčeného národního systému mobilního placení nenabízelo mobilní platbu 23 provozovatelů parkovišť, takže tvrzení Komise, že největší účastník trhu, kterým byla EME Zrt., byl přítomen během roku 2012 v 90 % veřejných parkovišť, je nesprávné.

36 Národní systém mobilního placení je určen k odstranění nedostatků v předchozím fungování trhu. Jeho cílem je jednak pokrytí celého státního území a jednak správa technické platformy maďarským státem takovým způsobem, který je z hlediska nákladů nejoptimálnější a co nejjednotnější. Řádné fungování jednotného a interoperabilního systému vyžaduje zavedení jednotné platformy, jejíž vytvoření je možné pouze centralizovaně, neboť hospodářské subjekty nemohou takovou platformu zavést a na jejím zavedení nemají zájem.

37 Zadruhé, pokud jde o použitelnost směrnice 2006/123 na SOHZ, Maďarsko uvádí, že se tato směrnice omezuje na stanovení, že neukládá členským státům povinnost liberalizovat SOHZ. Uvedená směrnice nestanoví, že neukládá členským státům povinnost, aby liberalizovaly „stávající" SOHZ. Argumentace Komise uplatněná v tomto ohledu by zbavila právo členských států vytvářet SOHZ své podstaty.

38 Maďarsko tedy trvá na svém názoru, že služby dotčené v projednávané věci nespadají v souladu s čl. 1 odst. 2 uvedené směrnice do oblasti její působnosti. Další důvod, proč uvedená směrnice není použitelná, vychází podle něj ze skutečnosti, že podle jejího čl. 1 odst. 3 se tato směrnice nezabývá zrušením monopolů na poskytování služeb.

39 V každém případě, i kdyby byla směrnice 2006/123 použitelná, Maďarsko má za to, že jelikož dotčený národní systém mobilního placení je SOHZ, je třeba v souladu s čl. 15 odst. 4 uvedené směrnice nezohlednit čl. 15 odst. 2 písm. d) této směrnice, kterého se dovolává Komise, neboť jeho uplatnění by bránilo plnění úlohy tohoto národního systému.

2. Závěry Soudního dvora

40 Vzhledem k tomu, že je žaloba Komise primárně založena na porušení ustanovení směrnice 2006/123, jež se týkají svobody usazování a volného pohybu služeb, je nejprve třeba odpovědět na argument Maďarska, podle něhož tato směrnice není v projednávané věci použitelná, v souladu s čl. 1 odst. 2 a 3 uvedené směrnice, aby mohlo být následně posouzeno, zda se články 15 a 16 této směrnice použijí na dotčenou službu mobilního placení.

a) K použitelnosti směrnice 2006/123

41 Podle čl. 1 odst. 2 směrnice 2006/123 se tato směrnice nezabývá liberalizací SOHZ vyhrazených pro veřejné nebo soukromé subjekty ani privatizací veřejných subjektů poskytujících služby. Z článku 1 odst. 3 uvedené směrnice rovněž vyplývá, že se tato směrnice nezabývá zrušením monopolů na poskytování služeb ani podporami udělovanými členskými státy, které upravují pravidla Unie v oblasti hospodářské soutěže.

42 V tomto ohledu je v bodě 8 odůvodnění směrnice 2006/123 upřesněno, že ustanovení této směrnice by se měla použít pouze tehdy, jsou-li dotyčné činnosti otevřeny hospodářské soutěži, aby tato ustanovení členským státům neukládala povinnost liberalizovat SOHZ nebo privatizovat veřejné subjekty, které tyto služby poskytují, nebo zrušit stávající monopoly pro jiné činnosti nebo pro určité distribuční služby.

43 Z toho vyplývá, že jak tvrdí Komise, čl. 1 odst. 2 a 3 směrnice 2006/123 má za cíl vyloučit z oblasti působnosti této směrnice pouze SOHZ vyhrazené pro veřejné nebo soukromé subjekty, nebo monopoly, které na rozdíl od těch, jež byly zavedeny prostřednictvím zákona č. CC a nařízení vlády č. 356/2012, existovaly v době, kdy uvedená směrnice vstoupila v platnost.

44 Kromě toho, i když je pravda, že čl. 2 odst. 2 písm. a) a i) téže směrnice vylučuje z oblasti její působnosti služby obecného zájmu nehospodářské povahy, jakož i činnosti, které jsou spjaty s výkonem veřejné moci, je nesporné, že předmětná služba nespadá do žádné z těchto kategorií.

45 Z toho plyne, že je třeba odmítnout argumenty Maďarska vycházející z toho, že zákon č. CC a nařízení vlády č. 356/2012 nespadají podle čl. 1 odst. 2 a 3 směrnice 2006/123 do oblasti působnosti této směrnice.

b) K použitelnosti článků 15 a 16 směrnice 2006/123

46 V rozsahu, v němž Komise navrhuje, aby Soudní dvůr určil, že národní systém mobilního placení upravený zákonem č. CC a nařízením vlády č. 356/2012 je v rozporu s čl. 15 odst. 2 písm. d) a čl. 16 odst. 1 směrnice 2006/123, je třeba určit, zda lze dotčenou službu mobilního placení považovat za SOHZ, jak to tvrdí Maďarsko.

47 Jak uvedl generální advokát v bodě 56 svého stanoviska, směrnice 2006/123 totiž obsahuje zvláštní ustanovení, pokud jde o použití výše uvedených ustanovení na SOHZ, a sice čl. 15 odst. 4 a článek 17 této směrnice.

48 Podle článku 1 protokolu č. 26 o službách obecného zájmu mají členské státy široké rozhodovací pravomoci při poskytování, pořizování a organizování SOHZ, aby tyto služby co nejlépe odpovídaly potřebám uživatelů.

49 Členské státy tak jsou při dodržení unijního práva oprávněny určit rozsah a organizaci svých SOHZ, zejména s přihlédnutím k cílům, které jsou vlastní jejich vnitrostátní politice. V tomto ohledu mají členské státy širokou posuzovací pravomoc, která může být Komisí zpochybněna pouze v případě zjevného pochybení (rozsudek ze dne 20. prosince 2017, Comunidad Autónoma del País Vasco a další v. Komise, C-66/16 P až C-69/16 P, EU:C:2017:999, body 69 a 70).

50 Konkrétně v rámci směrnice 2006/123 byla tato posuzovací pravomoc znovu potvrzena unijním normotvůrcem v čl. 1 odst. 3 druhém pododstavci této směrnice, který uvádí, že uvedenou směrnicí není dotčena svoboda členských států stanovit v souladu s právem Unie, co považují za SOHZ, jakým způsobem by tyto služby měly být organizovány a financovány, v souladu s pravidly pro státní podpory, a jakým zvláštním povinnostem by měly podléhat.

51 Podle judikatury Soudního dvora může být se službou spojen obecný hospodářský zájem, pokud tento zájem vykazuje zvláštní znaky oproti zájmu, jaký je spojen s jinými činnostmi hospodářského života (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 10. prosince 1991, Merci convenzionali porto di Genova, C-179/90, EU:C:1991:464, bod 27; a ze dne 18. června 1998, Corsica Ferries France, C-266/96, EU:C:1998:306, bod 45; ze dne 23. května 2000, Sydhavnens Sten & Grus, C-209/98, EU:C:2000:279, bod 75, a ze dne 3. března 2011, AG2R Prévoyance, C-437/09, EU:C:2011:112, body 71 a 72).

52 Kromě toho je v bodě 70 odůvodnění směrnice 2006/123 upřesněno, že k tomu, aby mohla být služba považována za SOHZ, musí být poskytována při plnění zvláštního úkolu veřejného zájmu, kterým byl poskytovatel pověřen dotčeným členským státem.

53 V tomto ohledu Komise tvrdí, že se Maďarsko dopustilo zjevně nesprávného posouzení, když dotčenou službu mobilního placení kvalifikovalo jako SOHZ. Je však třeba konstatovat, že skutečnosti a důkazy, o které se tento orgán opírá, nestačí k tomu, aby tuto kvalifikaci zbavily hodnověrnosti.

54 Je třeba podotknout, že Komise v podstatě tvrdí, že před vytvořením státního monopolu služeb mobilního placení byly tyto služby již poskytovány hospodářskými subjekty působícími na trhu. Komise má za to, že tento trh fungoval uspokojivě, zároveň však uznává existenci některých problémů, jež souvisely zejména s neexistencí jednotné standardizované platformy a interoperability.

55 Pouhá okolnost, že služba kvalifikována členským státem jako SOHZ, je již poskytována hospodářskými subjekty působícími na daném trhu, však nestačí k prokázání, že tato kvalifikace je stižena zjevně nesprávným posouzením.

56 Jak totiž zdůrazňuje sama Komise, s odkazem na bod 48 sdělení Komise o použití pravidel Evropské unie v oblasti státní podpory na vyrovnávací platbu udělenou za poskytování služeb obecného hospodářského zájmu (Úř. věst. 2012, C 8, s. 4), skutečnost, že určitá služba je již na trhu poskytována, avšak v nedostatečných podmínkách neslučitelných s veřejným zájmem, jak jej definuje dotyčný členský stát, může odůvodnit kvalifikaci této služby jako SOHZ.

57 Tak je tomu zejména v případě, kdy tento členský stát má v rámci prostoru pro uvážení, který mu náleží, za to, že trh neumožňuje naplnit cíle kontinuity a přístupu ke službě, které stanovil.

58 V projednávané věci přitom Maďarsko tvrdí, že dotčený národní systém mobilního placení, který kvalifikuje jako SOHZ, má napravit neschopnost trhu zajistit pokrytí této služby na celém státním území za jednotných podmínek pro všechny uživatele této služby. Pokrytím celého státního území má být služba mobilního placení dostupná všemu maďarskému obyvatelstvu, bez ohledu na ziskovost spojenou s regionem, kde je daná služba poskytována. Navíc tento systém má zajistit mobilní placení za služby obecného hospodářského zájmu, jako jsou např. veřejné parkování a veřejná osobní doprava, a přispívá tedy k uspokojení obecného hospodářského zájmu.

59 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že se Komise omezuje na tvrzení, že na rozdíl od toho, co tvrdí Maďarsko, tento trh fungoval uspokojivě a pravděpodobně by se dále rozvíjel, aniž však předkládá k podložení těchto tvrzení jakékoli důkazy.

60 Za těchto podmínek Komise nepředložila žádný důkaz, který by mohl prokázat, že se uvedený členský stát dopustil zjevně nesprávného posouzení tím, že kvalifikoval uvedenou službu mobilního placení jako SOHZ.

61 V důsledku toho je pro použití ustanovení směrnice 2006/123 v projednávané věci třeba dovodit, že pokud jde zaprvé o svobodu usazování, musí být soulad dotčené maďarské právní úpravy se směrnicí 2006/123 posuzován s ohledem na čl. 15 odst. 4 této směrnice.

62 V tomto ohledu je však třeba upřesnit, že na rozdíl od toho, co tvrdí Maďarsko, toto ustanovení automaticky nevylučuje SOHZ z oblasti působnosti článku 15 směrnice 2006/123. Odstavec 4 tohoto článku 15 totiž stanoví, že odstavce 1, 2 a 3 uvedeného článku se vztahují na právní předpisy v oblasti SOHZ, pouze pokud použití těchto odstavců právně či fakticky nebrání plnění zvláštní úlohy těchto služeb.

63 Pokud jde zadruhé o volný pohyb služeb, je třeba podotknout, že podle čl. 17 bodu 1 směrnice 2006/123 se článek 16 této směrnice nepoužije na služby obecného hospodářského zájmu poskytované v jiném členském státě. Je tedy třeba přezkoumat, jak podpůrně navrhuje Komise, dotčenou maďarskou právní úpravu s ohledem na článek 56 SFEU.

3. K uplatněným žalobním důvodům

a) Argumentace účastníků řízení

64 Komise má za to, že zavedení a ponechání v platnosti dotčeného národního systému mobilního placení na základě zákona č. CC a nařízení vlády č. 356/2012 porušují čl. 15 odst. 2 písm. d) směrnice 2006/123 a článek 56 SFEU.

65 Zaprvé, pokud jde o restriktivní účinek zákona č. CC a nařízení vlády č. 356/2012, Komise má za to, že provozování tohoto národního systému mobilního placení se stalo státním monopolem, který vylučuje možnost ostatních poskytovatelů mobilního placení a mobilních telefonních služeb vykonávat činnost na dotyčném trhu. Zavedení tohoto systému tak podle ní brání přístupu na velkoobchodní trh mobilního placení, bez ohledu na pravidla poskytování služby.

66 Zadruhé Komise připouští, že některé skutečnosti, které Maďarsko uplatnilo během postupu před zahájením soudního řízení k odůvodnění zavedení uvedeného národního systému mobilního placení, zejména ochrana spotřebitelů a příjemců služeb, jakož i poctivost obchodních transakcí a boj proti podvodům, mohou být považovány za naléhavé důvody obecného zájmu. Komise má však za to, že tyto důvody nemohou odůvodnit omezení plynoucí ze zákona č. CC, neboť nesplňují požadavky nezbytnosti a proporcionality.

67 Zatřetí, pokud jde o nezbytnost a proporcionalitu, Komise tvrdí, že zásah maďarského státu nebyl nutný. Neuspokojivost dřívějšího fungování trhu jak v oblasti veřejného parkování, tak v oblasti zpřístupnění sítě pozemních komunikací pro účely silničního provozu, totiž nebyla nijak prokázána. Komise sice nepopírá, že standardizace přináší určité výhody pro rozšíření služeb mobilního placení, avšak je názoru, že vytvoření státního monopolu nebylo jediným ani nejlepším způsobem, jak tohoto cíle dosáhnout.

68 Komise má dále za to, že zásah maďarského státu je nepřiměřený. Jiná méně omezující opatření totiž mohla vyřešit problémy související s fungováním trhu, na které poukázaly maďarské orgány. Zejména standardizace a interoperability bylo tak možno dosáhnout prostřednictvím příslušných právních předpisů, při současném zachování stávající struktury trhu. Stejně tak mohl být zřízen nový státem vlastněný subjekt, aniž by tento subjekt požíval výlučná práva. Bylo též možné zavést systém koncesí na provozování platformy dotčeného národního systému mobilního placení nebo vytvořit monopol pouze na omezenou dobu.

69 Maďarsko tvrdí, že v souladu s čl. 106 odst. 2 SFEU nejsou články 49 a 56 SFEU použitelné. Kromě toho dotčený systém mobilního placení je státním monopolem, který je třeba zkoumat na základě článku 37 SFEU, a nikoli na základě jiných ustanovení Smlouvy o FEU. V případě, že by Soudní dvůr přesto shledal, že články 49 a 56 SFEU jsou použitelné, Maďarsko tvrdí, že tato ustanovení nebyla porušena.

70 Zaprvé pravidla týkající se národního systému mobilního placení totiž nejsou diskriminační, jelikož zákon č. CC a nařízení vlády č. 356/2012 obsahují jednotná pravidla pro všechny poskytovatele, kteří se nacházejí ve srovnatelných situacích. Maďarsko v tomto ohledu upřesňuje, že o existenci diskriminace lze hovořit pouze tehdy, pokud podniky podléhají různým předpisům v závislosti na jejich místu původu či usazení nebo jejich tuzemském či zahraničním původu.

71 Zadruhé důvody, které Maďarsko uvedlo jakožto cíl a odůvodnění dotčeného národního systému mobilního placení, zejména ochrana spotřebitelů a poctivost obchodních transakcí či boj proti podvodům, byly judikaturou Soudního dvora uznány jako naléhavé důvody obecného zájmu.

72 Zatřetí vytvoření uvedeného národního systému mobilního placení a jeho ponechání v platnosti byla nezbytná a jsou v souladu se zásadou proporcionality.

73 Maďarsko předně tvrdí, že do 1. července 2014 dotyčný trh nefungoval uspokojivě. Nebylo pokryto celé státní území a neexistovala interoperabilita ani provozování ve formě platformy. Trh se tedy skládal z roztříštěných a uzavřených systémů.

74 Maďarsko dále uvádí, že zavedení tohoto národního systému mobilního placení může podpořit hospodářskou soutěž a umožnit uspokojivé poskytování služeb.

75 Maďarsko konečně odmítá argument Komise, že by se roztříštěné systémy, které existovaly dříve, mohly integrovat prostřednictvím povinností uložených právními předpisy, spolupráce nebo hospodářské soutěže na trhu, přičemž poukazuje na to, že tento předpoklad není podepřen žádným příkladem na mezinárodní úrovni. Tento členský stát každopádně zdůrazňuje, že jelikož předmětná služba spadá do působnosti orgánů místní správy, bylo by třeba využít postupy zadávání veřejných zakázek. Důsledkem toho by bylo jednak zavedení systému mobilního placení parkovného pouze v místech, kde by poskytovatel mohl očekávat vysoké příjmy, takže by nemohlo být zajištěno pokrytí celého státního území, a jednak to, že by různým poskytovatelům byly zadány veřejné zakázky ze strany různých místních orgánů, což by vedlo k naprosté absenci interoperability.

b) Závěry Soudního dvora

1) K žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 15 odst. 2 písm. d) směrnice 2006/123

76 Je třeba připomenout, že podle čl. 15 odst. 1 první věty směrnice 2006/123 mají členské státy povinnost posoudit, zda jsou v rámci jejich právního systému stanoveny požadavky uvedené v čl. 15 odst. 2 této směrnice, a pokud ano, musí zajistit, aby tyto požadavky byly slučitelné s podmínkami nepřípustnosti diskriminace, nezbytnosti a přiměřenosti, jež jsou stanoveny v čl. 15 odst. 3 uvedené směrnice. Podle čl. 15 odst. 1 druhé věty téže směrnice musí členské státy přizpůsobit své právní a správní předpisy tak, aby byly slučitelné s těmito podmínkami (rozsudek ze dne 30. ledna 2018, X a Visser, C-360/15 a C-31/16, EU:C:2018:44, bod 129).

77 Zaprvé pojmem „požadavek“ uvedeným v čl. 15 odst. 2 směrnice 2006/123 se v souladu s čl. 4 bodem 7 této směrnice rozumí mimo jiné „jakákoli povinnost, zákaz, podmínka nebo omezení vyplývající z právních a správních předpisů členských států“ (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. ledna 2018, X a Visser, C-360/15 a C-31/16, EU:C:2018:44, bod 119).

78 Požadavky, které mají být takto posouzeny, zahrnují zejména – jak vyplývá z čl. 15 odst. 2 písm. d) směrnice 2006/123 – požadavky, které vyhrazují přístup k dotyčné činnosti poskytování služeb určitým poskytovatelům z důvodu zvláštní povahy této činnosti a které nesouvisejí se záležitostmi upravenými směrnicí 2005/36 ani nejsou stanovené jinými nástroji Unie.

79 V projednávané věci je třeba konstatovat, že jak tvrdí Komise, národní systém mobilního placení upravený zákonem č. CC a nařízením vlády č. 356/2012 představuje požadavek ve smyslu čl. 15 odst. 2 písm. d) směrnice 2006/123. Je totiž nesporné, že tento systém vyhrazuje přístup k činnosti poskytování služeb mobilního placení Nemzeti Mobilfizetési Zrt., prostřednictvím zřízení monopolu ve prospěch tohoto veřejnoprávního podniku, aniž by tento monopol představoval požadavek související se záležitostmi upravenými směrnicí 2005/36 nebo požadavek stanovený jinými nástroji Unie.

80 Pokud jde zadruhé o kumulativní podmínky uvedené v čl. 15 odst. 3 směrnice 2006/123, tyto se týkají zaprvé nediskriminační povahy daných požadavků, jež nesmějí být přímo ani nepřímo diskriminační na základě státní příslušnosti nebo v případě společností na základě umístění jejich sídla, zadruhé nezbytnosti požadavků, jež musejí být opodstatněné naléhavým důvodem obecného zájmu, a zatřetí jejich přiměřenosti, to znamená, že uvedené požadavky musejí být vhodné k zajištění dosažení sledovaného cíle, nesmějí překračovat rámec toho, co je pro dosažení daného cíle nezbytné, a není možné je nahradit jinými, méně restriktivními opatřeními, jimiž by bylo dosaženo stejného výsledku.

81 V tomto ohledu je třeba podotknout, že v projednávané věci nesplňuje požadavek stanovený zákonem č. CC a nařízením vlády č. 356/2012 podmínku týkající se neexistence méně restriktivních opatření k dosažení sledovaného cíle.

82 Je totiž třeba uvést, že Maďarsko uznalo, že existovala méně restriktivní opatření, jež by méně omezovala svobodu usazování, než jsou opatření plynoucí ze zákona č. CC a nařízení vlády č. 356/2012, která by umožňovala dosáhnout cílů uváděných maďarskou vládou, jako je například systém koncesí založený na postupu otevřeném hospodářské soutěži, namísto monopolu uděleného Nemzeti Mobilfizetési Zrt.

83 Vzhledem k tomu, že podmínky stanovené v čl. 15 odst. 3 směrnice 2006/123 jsou kumulativní, toto zjištění je dostatečné k prokázání rozporu s tímto ustanovením (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 23. února 2016, Komise v. Maďarsko, C-179/14, EU:C:2016:108, body 69 a 90).

84 Zatřetí je třeba podotknout, že podle odstavce 4 článku 15 směrnice 2006/123 se odstavce 1, 2 a 3 tohoto článku vztahují na právní předpisy v oblasti SOHZ, pouze pokud použití těchto odstavců právně či fakticky nebrání plnění zvláštní úlohy těchto služeb.

85 V této souvislosti je tedy třeba uvedený článek 15 vykládat v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví požadavek ve smyslu odst. 2 písm. d) tohoto článku, jestliže je uvedený požadavek nezbytný k plnění zvláštní úlohy dotčené veřejné služby za hospodářsky životaschopných podmínek (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 3. března 2011, AG2R Prévoyance, C-437/09, EU:C:2011:112, bod 76, a ze dne 8. března 2017, Viasat Broadcasting UK v. Komise, C-660/15 P, EU:C:2017:178, bod 29).

86 V tomto ohledu je přitom třeba uvést, že maďarská vláda se sice odvolává na skutečnost, že národní služba mobilního placení upravená zákonem č. CC a nařízením vlády č. 356/2012 představuje SOHZ, tato vláda však neuvedla důvody, proč má za to, že plnění zvláštní úlohy, která byla této službě svěřena, vyžadovalo vytvoření monopolu přiznáním výlučných práv Nemzeti Mobilfizetési Zrt., ačkoli připustila, že existovala méně restriktivní opatření než zřízení tohoto monopolu, která by umožnila splnění této úlohy, čímž je znemožněn byť jen okrajový přezkum ze strany Soudního dvora.

87 Vzhledem k výše uvedenému je třeba dovodit, že žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 15 odst. 2 písm. d) směrnice 2006/123 musí být vyhověno. Není tedy nutné zkoumat žalobní důvod vycházející z porušení článku 49 SFEU.

2) K žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení článku 56 SFEU

88 Zaprvé z ustálené judikatury vyplývá, že taková vnitrostátní právní úprava, jako je zákon č. CC a nařízení vlády č. 356/2012, která podrobuje výkon hospodářské činnosti režimu výlučnosti ve prospěch jediného veřejnoprávního nebo soukromoprávního subjektu, je omezením volného pohybu služeb (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 23. února 2016, Komise v. Maďarsko, C-179/14, EU:C:2016:108, bod 164 a citovaná judikatura).

89 Toto omezení může být odůvodněné pouze v případě, že odpovídá naléhavým důvodům obecného zájmu, je způsobilé zaručit uskutečnění cíle obecného zájmu, který sleduje, a nepřekračuje meze toho, co je k dosažení tohoto cíle nezbytné (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 23. února 2016, Komise v. Maďarsko, C-179/14, EU:C:2016:108, bod 166 a citovaná judikatura).

90 V tomto ohledu je třeba uvést, že aniž je třeba se vyjádřit k důvodům uplatněným maďarskou vládou k odůvodnění omezení volného pohybu služeb vyplývajícího z udělení monopolu Nemzeti Mobilfizetési Zrt., je třeba konstatovat, že z důvodů uvedených v bodě 82 tohoto rozsudku se dotčené opatření každopádně jeví jako nepřiměřené, jelikož je nesporné, že existovala méně restriktivní opatření, jež by méně omezovala volný pohyb služeb, než jsou opatření plynoucí ze zákona č. CC a nařízení vlády č. 356/2012, která by umožňovala dosáhnout sledovaných cílů.

91 Pokud jde o argument Maďarska, že podle čl. 106 odst. 2 SFEU se na zavedení dotčeného systému mobilního placení nevztahuje článek 56 SFEU z důvodu, že tento systém představuje SOHZ, je třeba připomenout, že podle čl. 106 odst. 2 SFEU podniky pověřené poskytováním SOHZ podléhají pravidlům obsaženým ve Smlouvách, zejména pravidlům hospodářské soutěže, pokud uplatnění těchto pravidel nebrání právně nebo fakticky plnění zvláštních úkolů, které jim byly svěřeny.

92 V tomto ohledu z judikatury Soudního dvora vyplývá, že přísluší členskému státu, který se dovolává čl. 106 odst. 2 SFEU, prokázat, že jsou splněny veškeré podmínky pro použití tohoto ustanovení (rozsudek ze dne 29. dubna 2010, Komise v. Německo, C-160/08, EU:C:2010:230, bod 126 a citovaná judikatura).

93 Jak bylo přitom uvedeno v bodě 86 tohoto rozsudku, maďarská vláda neuvedla důvody, proč má za to, že plnění zvláštní úlohy, která byla předmětné službě svěřena, vyžadovalo vytvoření monopolu přiznáním výlučných práv Nemzeti Mobilfizetési Zrt., ačkoli připustila, že existovala méně restriktivní opatření než zřízení tohoto monopolu, která by umožnila splnění této úlohy.

94 Z toho vyplývá, že argumentace Maďarska založená na čl. 106 odst. 2 SFEU musí být odmítnuta.

95 Zadruhé, pokud jde o argument Maďarska vycházející z použitelnosti článku 37 SFEU v projednávané věci, stačí připomenout, že se tento článek vztahuje na obchod se zbožím, a nemůže se tedy týkat monopolu na poskytování služeb, který nemá vliv na obchod se zbožím mezi členskými státy (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 30. dubna 1974, Sacchi, 155/73, EU:C:1974:40, bod 10, a ze dne 4. května 1988, Bodson, 30/87, EU:C:1988:225, bod 10).

96 Z výše uvedených úvah vyplývá, že žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení článku 56 SFEU je třeba vyhovět.

97 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba určit, že Maďarsko tím, že zavedlo a ponechalo v platnosti národní systém mobilního placení upravený zákonem č. CC a nařízením vlády č. 356/2012, nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z čl. 15 odst. 2 písm. d) směrnice 2006/123 a článku 56 SFEU.

98 Ve zbývající části se žaloba zamítá.

IV. K nákladům řízení

99 Článek 138 odst. 3 jednacího řádu Soudního dvora stanoví, že pokud měli účastníci řízení ve věci částečně úspěch i neúspěch, ponese každý z nich vlastní náklady řízení. Vzhledem k tomu, že Komise a Maďarsko měly ve věci částečně úspěch i neúspěch, je třeba rozhodnout, že každý z těchto účastníků ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

1) **Maďarsko tím, že zavedlo a ponechalo v platnosti národní systém mobilního placení upravený nemzeti mobil fizetési rendszerről szóló 2011. évi CC. törvény (zákon č. CC z roku 2011 o národním systému mobilního placení) a 356/2012. (XII. 13.) Korm. rendelet a nemzeti mobil fizetési rendszerről szóló törvény végrehajtásáról (nařízení vlády č. 356/2012, kterým se provádí zákon o národním systému mobilního placení), nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z čl. 15 odst. 2 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/123/ES ze dne 12. prosince 2006 o službách na vnitřním trhu a z článku 56 SFEU.**

2) **Ve zbývající části se žaloba zamítá.**

3) **Evropská komise a Maďarsko ponesou vlastní náklady řízení.**

Podpisy.